

X.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov om Afdgangen til at drive Næring som Pantelaaner.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 9de Januar 1867.)

Som det i Motiverne til det foreliggende Udkast er udviklet, har der efter Erfaringens Vidnesbyrd viist sig saa store Ulemper forbundne med den nærværende uhindrede Afdgang til uden al Control at drive Forretninger som Pantelaaner, at der uden tvivl er god Grund for Lovgivningen til her at skrive ind, og Udvalget kan ei Andet end fuldstændigt billige, at Afdgangen til at drive sige Forretninger som Erhverv, efter Bestemmelsen i Udkastets § 1, for Fremtiden gjøres afhængig af en dertil erhvervet speciel Bevilling, som ikke bør meddeles Andre end Saadanne, om hvem intet Ufordeeltigt er Politiet bekjendt. Egeledes er det efter Udvalgets Mening med god Føie videre bestemt i § 1, at den erhvervede Tilladelse igjen skal være forbrudt i de samme Tilfælde, i hvilke Næringslovens § 51 foreskriver Forbrydelse af de der omhandlede Bevillinger til Kludehandel, hvis Meddelelse ogsaa fordrer, at den Paagjældende ei er Politiet ufordeeltigt bekjendt, og Udvalget skal kun til større Tydeliggjørelse foreslaae, at der, istedetfor at Bevillingen skal være forbrudt, siges, at den kan tages tilbage, idet man, da Bevillingen blandt Andet skal kunne fortabes efter et Skjøn af Politiet om en forhaandenværende Mistante, maa ansee det for en Selvfølge, at Afgjørelsen af, om Fortabelsen bør finde Sted, bør henhøre under administrativ Afgjørelse.

Naar Udkastets § 3 bestemmer, at de, der have havt Erhverv som Pantelaanere, forinden

den paatænkte nye Lov udkommer, skulle kunne erholde Tilladelse til at fortsætte deres Virksomhed uden at erlægge den i § 1 foreskrevne Betaling, da maa denne Bestemmelse vistnok billiges; men Udvalget kan ikke finde, at der skulde være Grund til at give disse Personer en ubetinget Ret til at erholde en saadan Tilladelse, selv om de maatte være straffede Forbrydere eller paa anden Maade være i saadant Tilfælde, at efter § 1 Tilladelsen til at drive Pantelaanerforretninger burde nægtes dem, naar de ikke tidligere have drevet disse. Efter Udvalgets Skjønnende er der ingen Anledning til at lade dette blive Virkningen af, at Nogen, maaskee paa en meget utilbørlig Maade, har betjent sig af den tidligere aldeles ubegrænsede Afdgang til at drive det Slags Forretninger; man finder ikke engang, at det bør gjøre nogen Forskjel, om Nogen maatte have benyttet sig af Bestemmelsen i Næringslovens § 3 til for den ringe i samme Lovs § 12 fastsatte Betaling at erhverve sig Borgerstab eller Næringsbeviis paa en saadan Virksomhed. Det vilde iøvrigt formeentlig være rigtigt at tilføie en Bestemmelse om en vis Frist, inden hvilken de tidligere Pantelaanere, naar de ville fortsætte deres Virksomhed, bør indgive Ansøgninger om den fornødne Bevilling.

Den i Udkastets § 4 fastsatte Straf for uden Tilladelse at drive Erhverv som Pantelaaner vilde der efter Udvalgets Mening være Grund til at forhøje, dog at en Bømpelse kunde